

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

בבא מציעא-איזהו נשך	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא												
היה הוא תחלה לקוצרים												עד.
מחוסר שתיים - פוסק, שלש - אינו פוסק.	רב:											עד.
בידי אדם - אפילו מאה פוסק, בידי שמים - אפילו אחת אינו פוסק.	שמואל:											עד.
פוסק עמו על הגדיש	תנן:											עד.
והא מחוסר משדא בחמה, למיבש ולמידש, ומידרא												עד.
כגון דשדא בחמה ויבש.												עד.
ולשמואל, דאמר בידי שמים אפילו אחת אינו פוסק, והא מחוסר מידרא, דבידי שמים היא												עד.
אפשר בנפוותא.												עד.
ועל העביט של ענבים.												עד.
והא מחוסר מכמר ועיולי לבי מעצרתא למידש ולמנגד												עד.
על הכומר של זיתים	כדתני רבי חייא:											עד.
הכא נמי - על הכומר של ענבים.												עד.
והא מחוסרי תלת												עד.
באתרא דההוא דזבין הוא דנגיד.												עד.
ועל המעטן של זיתים.												עד.
והא מחוסר מכמר ועיולי לבי דפי למידש ולמנגד												עד.
על כומר של זיתים.	תני רבי חייא:											עד.
הא איכא תלת												עד.
באתרא דההוא דזבין ההוא מנגיד.												עד.
ועל הביצים של יוצר.												עד.
אמאי? והא מחוסר לפופי ויבושי, עיולי לאתונא למישרף ולמיפק												עד.
כגון דמלפפה ויבישו.												עד.
והא איכא תלת												עד.
באתרא דההוא דזבין הוא דמפיק.												עד.
ועל הסיד משישקענו בכבשן.												עד.
והא מחוסר מקלה, ואפוקי, ומידק												עד.
באתרא דההוא דזבין ההוא דייק.												עד.
ולשמואל, דאמר בידי אדם - אפילו מאה פוסק, למה לי משישקענו בכבשן?												עד.
אימא: משראוי לשקעו בכבשן.												עד.
ועל הביצים של יוצר.												עד.

<p>disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>													
<p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>													
<p>מקרא-key:</p>													
<p>בבא מציעא-איזהו נשך</p>													
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואלו עוברין בלא תעשה: המלוה והלוה והערב והעדים	[ת"ק]											■	עה:
אף הסופר	הכמים:											■	עה:
עוברים משום (ויקרא כ"ה) לא תתן ומשום (ויקרא כ"ה) אל תקח מאתו, ומשום (שמות כ"ב) לא תהיה לו כנושה, ומשום (שמות כ"ב) לא תשימון עליו נשך, ומשום (ויקרא י"ט) ולפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלהיך אני ה'.												■ ■	עה:
מנין לנושה בחבירו מנה, ואינו רגיל להקדים לו שלום שאסור להקדים לו שלום - תלמוד לומר (דברים כ"ג) נשך כל דבר אשר ישך - אפילו דיבור אסור.	תניא, רבי שמעון בן יוחי:											■ ◇	עה: ג
ואלו עוברין.												■	עה: <
מלוה עובר בכלול, לזה עובר משום (דברים כ"ג) לא תשיך לאחיך (דברים כ"ג) ולאחיך לא תשיך, ולפני עור לא תתן מכשול, ערב והעדים אין עוברין אלא משום לא תשימון עליו נשך.	אביי:											■ ◇	עה:
מלוי רבית יותר ממה שמרויחים - מפסידים, ולא עוד אלא שמשמים משה רבינו חכם ותורתו אמת. ואומרין: אילו היה יודע משה רבינו שיהיה ריוח בדבר לא היה כותבו.	תניא, רבי שמעון:											■ ◇	עה:
מנין לנושה בחבירו מנה, ויודע שאין לו, שאסור לעבור לפניו - תלמוד לומר לא תהיה לו כנושה.	כי אתא רב דימי אמר:											■ ◇	עה:
כאילו דנו בשני דינין, שנאמר (תהלים ס"ו) הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים.	רבי אמי ורבי אסי דאמרי תרוייהו:											■ ◇	עה:
כל מי שיש לו מעות, ומלוה אותן שלא בעדים - עובר משום ולפני עור לא תתן מכשל	רב יהודה אמר רב:											■ ◇	עה:
גורם קללה לעצמו, שנאמר (תהלים לא) תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק.	ריש לקיש:											■ ◇	עה:
קא מקיים רבינא כל מה דאמור רבנן.	רבנן לרב אשי:											○ ◇	עה:
שלח ליה בהדי פניא דמעלי שבתא: לישדר לי מר עשרה זוזי, דאתרמי לי קטינא דארעא למזבן.	[רב אשי]											○ ◇	עה:
שלח ליה: ניתי מר סהדי, ונכתב כתבא.	[רבינא]											○ ◇	עה:
שלח ליה: אפילו אנא נמי?	[רב אשי]											○ ◇	עה:
שלח ליה: כל שכן מר, דטריד בגירסיה משתלי וגורם קללה לעצמי.	[רבינא]											○ ! ◇	עה:
שלשה צועקין ואינן נענין, ואלו הן: מי שיש לו מעות ומלוה אותן שלא בעדים, והקונה אדון לעצמו, ומי שאשתו מושלת עליו.	תנו רבנן:											■ ◇	עה:
קונה אדון לעצמו מאי היא?												^	עה:
תולה נכסיו בנכרי	איכא דאמרי:											! ◇	עה:
הכותב נכסיו לבניו בחייו	איכא דאמרי:											! ◇	עה:
דביש ליה בהא מתא ולא אזיל למתא אחריתא.	איכא דאמרי:											! ◇	עה:
הדרן עלך איזהו נשך												◇	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-השוכר את האומנין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
יד פועל על העליונה.	קא סברי רבנן:									■	◇
או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים.										■	◇
פשיטא										?	
לא צריכא, דאייקר עבידתא ואימרו פועלים, ואזל בעל הבית ופייסינהו. מהו דתימא מצו אמרי ליה: כי מפייסין - אדעתא דטפת לן אאגרא, קא משמע לן דאמר להו: אדעתא דטרחנא לכו באכילה ושתיה.										!	◇
סלע נותן להם סלע.										■	◇
פשיטא										?	
לא צריכא, דזל עבידתא מעיקרא, ואגרינהו בטפי זוזא, ולסוף אייקר עבידתא, וקם בטפי זוזא. מהו דתימא אמרי ליה: טפי זוזא אמרת לן - טפי זוזא הב לן קא משמע לן, דאמר להו: כי אמרי לכו טפי זוזא - דלא הוה קים לכו, השתא קים לכו.										!	◇
שמין להן את מה שעתיד להיעשות: היה יפה ששה דינרים נותן להם שקל.	רבי דוסא:									■	◇
יד פועל על התחונה.	קסבר: [רבי דוסא]									■	◇
או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים.										■	◇
פשיטא										?	
לא צריכא, דזל עבידתא ואימר בעל הבית, ואזול פועלים ופייסוהו. מהו דתימא, מצי אמר להו: אדעתא דצבירתו לי מאגרי, קא משמע לן דאמרי ליה: אדעתא דעבדינן לך עבידתא שפירתא.										!	◇
סלע נותן להם סלע.										■	◇
פשיטא										?	
לא צריכא, דאזילו אינהו גביה זוזא מעיקרא, ולסוף זל עבידתא. מהו דתימא: בציר זוזא אמריתו לי - בציר זוזא היבנא לכו. קא משמע לן דאמרי ליה: כי אמרנא לך בבציר זוזא - דלא הוה קים לך, השתא קים לך.	רב הונא בריה דרב נתן:									!	◇
הלכה כרבי דוסא.	רב:									■	◇
ומי אמר רב הכי?										?	
פועל יכול לחזור בו אפילו בחצי היום	והאמר רב:									■	◇
וכי תימא: שאני ליה לרבי דוסא בין שכירות לקבלנות										!	◇
ומי שאני ליה?										?	
השוכר את הפועל, ולחצי היום שמע שמת לו מת או שאחזתו חמה, אם שכיר הוא - נותן לו שכרו, אם קבלן הוא - נותן לו קבלנותו.	והתניא:									■	◇
מני?										^	
אילימא רבנן										!	◇
מאי איריא שמע שמת לו מת או שאחזתו חמה, דאניס, כי לא אניס גמי - הא אמרו רבנן יד פועל על העליונה										?	◇
אלא לאו - רבי דוסא היא										!	◇
ושמע מינה: לא שאני ליה לרבי דוסא בין שכירות לקבלנות.										?	
בדבר האבוד ודברי הכל.	רב נחמן בר יצחק:									!	◇
כל המשנה - ידו על התחונה, וכל החזור בו - ידו על התחונה.	תנן:									■	◇
בשלמא כל המשנה ידו על התחונה - דסתם לן תנא כרבי יהודה. אלא כל החזור בו ידו על התחונה לאתווי מאי? לאו לאתווי פועל וכרבי דוסא?										?	◇
אלא, רבי דוסא תרתי קאמר, ורב סבר לה כוותיה בחדא ופליג עליה בחדא.										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>												
בבא מציעא-השוכר את האומנין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
עד כמה שוכר עליה?				^										עח.
עד כדי שכרן.		רב נחמן:		!										עח.
עד ארבעים וחמשים זון		איתיביה רבא לרב נחמן:		!										עח.
כי תניא היא - שבאתה חבילה לידו.		אמר ליה: [רב נחמן]		!										עח.
השוכר את החמור להוליכו בהר והוליכו בבקעה, בבקעה והוליכו בהר, אפילו זו עשר מילין וזו עשר מילין, ומתה - חייב.				■										עח.
השוכר את החמור להוליכה בהר והוליכה בבקעה, אם החליקה - פטור, ואם הוחמה - חייב. להוליכה בבקעה והוליכה בהר, אם החליקה - חייב, ואם הוחמה - פטור, אם מחמת המעלה - חייב.				■										עח.
השוכר את החמור והבריקה, או שנעשית אנגריא - אומר לו: הרי שלך לפניך.				■										עח.
מתה או נשברה - חייבה להעמיד לו חמור.				■										עח.
מאי שנא רישא דלא קא מפליג, ומאי שנא סיפא דקא מפליג?				!										עח.
רישא - שמתה מחמת אויר, דאמרינן אוירא דהר קטלה ואמרינן אוירא דבקעה קטלה.		אמרי דבי רבי ינאי:		!										עח.
כגון שמתה מחמת אוכצנא.		רבי יוסי בר הנינא:		!										עח.
כגון שהכיש נחש.		רבה:		!										עח.
הא מני - רבי מאיר היא		רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:		!										עח.
כל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גזלן.		דאמר: [רבי מאיר]		!										עח.
הי רבי מאיר?				^										עח:
אילמא רבי מאיר דצבע				!										עח:
הנותן צמר לצבע וצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו		דתנן: [רבי מאיר]		!										עח:
אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.		רבי יהודה:		!										עח:
ממאי? דלמא שאני התם דקניא בשינוי מעשה.				!										עח:
אלא הא רבי מאיר דמגבת פורים				!										עח:
מגבת פורים - לפורים, מגבת העיר - לאותה העיר, ואין מדקדקין בדבר. אבל לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן, והמותר יפול לכיס של צדקה.		דתניא: [ת"ק]		!										עח:
מגבת פורים לפורים, ואין העני רשאי ליקח מהן רצועה לסנדלו, אלא אם כן התנה במעמד אנשי העיר, דברי רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר.		רבי אליעזר: [רבי יעקב שאמר משום רבי מאיר]		!										עח:
מיקל.		רבן שמעון בן גמליאל:		!										עח:
דלמא התם נמי, דאדעתא דפורים הוא דיהיב ליה, אדעתא דמידי אחרינא - לא יהיב ליה.				!										עח:
אלא הא רבי מאיר				!										עח:
הנותן דינר לעני ליקח לו חלוק, לא יקח בו טלית, טלית - לא יקח בו חלוק, מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית.		דתניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר:		!										עח:
ודלמא שאני התם, דאתו למחשדיה, דאמרי אינשי: אמר פלניא זבנינא ליה לבושא לפלוני עניא, ולא זבן ליה, אי נמי זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה.				!										עח:
אם כן ליתני מפני החשד, מאי מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית, שמע מינה משום דשני הוא וכל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גזלן.				!										עח:
השוכר את החמור והבריקה.				■										עח:
מאי והבריקה?				^										עח:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה-</p> <p>מקרא-key:</p>															
בבא מציעא-השוכר את האומנין															
מימרא		מאן דאמר													
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
נהוריתא	הכא תרגימו:											!	◇	עח:	
אבזקת.	רבא:												!	◇	עח:
ההוא דאמר להו: אבזקת במילתא דמלכא													○		עח:
אמרו ליה: במאי, בטלי כסף או בטלי דהב?													○		עח:
איכא דאמרי: בטלי כסף אמר, וקטלוה. איכא דאמרי: בטלי דהב אמר, ושבקוה.													○		עח:
או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך.															עח: <
לא שנו אלא באנגריא חוזרת, אבל אנגריא שאינה חוזרת - חייב להעמיד לו חמור.	רב:												◇	◇	עח:
בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת, אם בדרך הליכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לאו בדרך הליכה ניטלה - חייב להעמיד לו חמור.	שמואל:												◇	◇	עח:
השוכר את החמור והבריקה או שנשתתה, אומר לו: הרי שלך לפניך. מתה או שנעשית אנגריא - חייב להעמיד לו חמור.	מיתבי:												◇	◇	עח:
בשלמא רב - לא קשיא כאן - באנגריא חוזרת, כאן - באנגריא שאינה חוזרת. אלא לשמואל קשיא													◇		עח:
וכי תימא: לשמואל נמי לא קשיא כאן - שבדרך הליכה ניטלה, כאן - שלא בדרך הליכה ניטלה.													!	◇	עח:
אם בדרך הליכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לאו - חייב להעמיד לו חמור.	הא מדקתני סיפא: רבי שמעון בן אלעזר:												◇	◇	עח:
מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה													◇		עח:
לאו מי איכא רבי שמעון בן אלעזר דקאי כוותי? אנה דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר.	אמר לך שמואל:												!	◇	עח:
איבעית אימא: כולה רבי שמעון בן אלעזר היא, וחסורי מיחסרא והכי קתני: השוכר את החמור והבריקה או נשתתת אומר לו: הרי שלך לפניך. מתה או שנעשית אנגריא - חייב להעמיד לו חמור. במה דברים אמורים - שלא בדרך הליכה ניטלה, אבל ניטלה בדרך הליכה - אומר לו: הרי שלך לפניך, דברי רבי שמעון בן אלעזר. שהיה רבי שמעון בן אלעזר אומר: אם בדרך הילוכה ניטלה - אומר לו: הרי שלך לפניך, ואם לא - חייב להעמיד לו חמור.													!	◇	עח:
ומי מצית מוקמת לה כרבי שמעון בן אלעזר?													◇		עט:
השוכר את החמור והבריקה או שנשתתה, אומר לו: הרי שלך לפניך.	והא קתני רישא:												◇	◇	עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה והבריקה או שנשתתה - חייב להעמיד לו חמור	ואילו רבי שמעון בן אלעזר אמר:												◇	◇	עט:
לרכוב עליה שאני.	רבה בר רב הונא:												!	◇	עט:
וכלי זכוכית - כלרכוב עליה דמי.	רב פפא:												◇		עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה, ומתה לו בחצי הדרך - נותן לו שכרו של חצי הדרך, ואין לו עליו אלא תרעומות.	רבה בר רב הונא אמר רב:												◇	◇	עט:
היכי דמי?													◇		עט:
אי דשכיח לאגורי													!		עט:
תרעומות מאי עבידתיה?													◇		עט:
אי דלא שכיח לאגורי													!		עט:
אגרא בעי למיתב ליה													◇		עט:
לעולם דלא שכיח לאגורי, ומשום דאמר ליה: אילו בעית למיתי עד הכא - לאו אגרא בעית למיתב?													!	◇	עט:
היכי דמי													◇		עט:
אי דאמר ליה: חמור סתם													!		עט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ; קושיא- challenge- ^ שאלה- question- ! תירוץ- answer- ■ ראייה- proof-
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-השוכר את האומנין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא חייב להעמיד לו חמור אחר												עט.
אי דאמר ליה: חמור זה												עט.
אם יש בדמיה ליקח - יקח												עט.
לא צריכא בשאין בדמיה ליקח.												עט.
אם יש בדמיה לשכור - ישכור												עט.
רב לטעמיה												עט.
לא מכלינן קרנא.												עט.
השוכר את החמור ומתה לו בחצי הדרך. אמר רב: אם יש בדמיה ליקח - יקח, לשכור - אל ישכור.	דאתמר: [רב]											עט.
ושמואל אמר: אף לשכור - ישכור.	שמואל:											עט.
במאי קמיפלגי?												עט.
לא מכלינן קרנא	רב סבר:											עט.
מכלינן קרנא.	שמואל סבר:											עט.
יבש האילן או נקצץ - שניהם אסורין בו, כיצד יעשה? ילקח בו קרקע, והוא אוכל פירות.	מיתיבי:											עט.
והא הכא, כיון דכי מטי יובל קא הדרא ארעא למרה, וקא כליא קרנא												עט.
הכא במאי עסקינן - דובין ליה לשתין שנין.												עט.
מנין למוכר שדהו לשישים שנה שאינה חוזרת ביובל - שנאמר (ויקרא כ"ה) והארץ לא תמכר לצמיתות - מי שאין שם יובל - נצמתת, יש שם יובל - אינה נצמתת, יצתה זו שאף על פי שאין שם יובל - אינה נצמתת.	דאמר רב חסדא אמר רב קטינא:											עט.
סוף סוף, לכי מטו שיתין שנין קא הדרא ארעא למרה, וקא כליא קרנא												עט.
אלא, הכא במאי עסקינן - בזמן שאין היובל נוהג.												עט.
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך בזמן שהיובל נוהג, ומכלינן קרנא - נצלחיה לציבי ונשקליה												עט.
אי משום הא - לא קשיא, זמנין דשלמו שני משכנתא מקמי יובל, אי נמי דמטו ליה זוזי ופריק לה ארבע וחמש שנין מקמי יובל.												עט.
השוכר את הספינה וטבעה לה בחצי הדרך, רבי נתן אומר: אם נתן לא ישול, ואם לא נתן - לא יתן.	תנו רבנן: [רבי נתן]											עט.
היכי דמי?												עט.
אילימא בספינה זו, ויין סתם												עט.
אם נתן אמאי לא ישול? נימא ליה: הב לי ספינתא, דאנא מייתינא חמרא.												עט.
אלא בספינה סתם ויין זה												עט.
אם לא נתן אמאי לא יתן? נימא ליה: הב לי ההוא חמרא, ואנא מייתינא ספינתא												עט.
לא משכחת לה אלא בספינה זו ויין זה, אבל בספינה סתם ויין סתם - חולקין.	רב פפא:											עט:
השוכר את הספינה ופרקה לה בחצי הדרך - נותן לו שכרו של חצי הדרך, ואין לו עליו אלא - תרעומת.	תנו רבנן:											עט:
היכי דמי?												עט:
אילימא דקא משכח לאגורה												עט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-השוכר את האומנין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמאי אית ליה תרעומת?									?			עט:
ואי דלא קא משכח לאגורה									!			עט:
כוליה אגרה בעי שלומי?									?			עט:
לעולם דקא משכח לאגורה									!		◇	עט:
אלא אמאי אית ליה תרעומת									?			עט:
משום רפסתא דספינתא.									!		◇	עט:
אי הכי, טענתא מעלייתא הוא, וממונא אית ליה גביה									?			עט:
אלא מאי פרקה - דפרקה - לטועניה בגויה.									!		◇	עט:
אלא מאי תרעומת?									?		◇	עט:
משום שינוי דעתא. אי נמי: לאשלא יתירא.									!		◇	עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה - שוכר מניח עליה כסותו ולגנותו ומזונות של אותה הדרך, מכאן ואילך חמר מעכב עליו. חמר - מניח עליו שעורים ותבן ומזונותיו של אותו היום, מכאן ואילך שוכר מעכב עליו.	תנו רבנן:										◇	עט:
היכי דמי?											^	עט:
אי דשכיח למזבן									!			עט:
חמר נמי ליעכב									?			עט:
ואי דלא שכיח למזבן									!			עט:
שוכר נמי לא ליעכב									?			עט:
לא צריכא, דשכיח למטרח ולמזבן מאוונא לאוונא. חמר דרכיה למטרח ולמזבן שוכר לאו דרכיה למטרח ולמזבן.	רב פפא:								!		◇	עט:
השוכר את החמור לרכוב עליה איש - לא תרכב עליה אשה, אשה - רוכב עליה איש.	תנו רבנן:										◇	עט:
ואשה - בין גדולה ובין קטנה אפילו מעוברת ואפילו מניקה.											■	עט:
השתא מניקה אמרת, מעוברת מיבעיא?									?			עט:
מעוברת והיא מניקה קאמר.	רב פפא:								!		◇	עט:
שמע מינה ביניתא אכרסה תקלה.	אביי:										◇	עט:
למאי נפקא מינה									?			עט:
למקח וממכר.									!			עט:
השוכר את הפרה לחרוש בהר וחרש בבקעה, אם נשבר הקנקן - פטור. בבקעה וחרש בהר, אם נשבר הקנקן - חייב.											■	פ. מ.
לדוש בקטנית ודש בתבואה - פטור, לדוש בתבואה ודש בקטנית - חייב, מפני שהקטנית מחלקת.											■	פ.
היכא דלא שני בה, מאן משלם?											^	פ. ג.
דנקיט פרשא משלם.	רב פפא:								!		◇	פ.
דנקיט מנא משלם.	רב שישא בריה דרב אידי:								!		◇	פ.
והלכתא: דנקיט מנא משלם.											■	פ.

